

Ze zdaněného příjmu		
více než Kč	až včetně Kč	přirážka
		%
1,520.000	1,700.000	360
1,700.000	1,900.000	370
1,900.000	2,120.000	380
2,120.000	2,360.000	390
2,360.000	2,610.000	400
2,610.000	2,870.000	410
2,870.000	3,000.000	420
3,000.000	3,300.000	430
3,300.000	3,600.000	440
3,600.000	4,000.000	450
4,000.000	4,500.000	460
4,500.000	5,000.000	470
5,000.000	5,500.000	480
5,500.000	6,000.000	490
6,000.000	7,000.000	500
7,000.000	8,000.000	510
8,000.000	9,000.000	520
9,000.000	10,000.000	530
10,000.000	11,000.000	540
11,000.000	12,000.000	550
12,000.000	13,000.000	560
13,000.000	14,000.000	565
14,000.000	15,000.000	570
15,000.000	16,000.000	575
16,000.000	17,000.000	580
17,000.000	18,000.000	585
18,000.000	20,000.000	590
Přes		
20,000.000	—	600

§ 5.

Válečná přirážka podle tohoto zákona není základem přirážek samosprávných svazků a příspěvků pro ně a nezapočítává se do sumy daně, rozhodné podle platných zákonů pro oprávnění nebo závazky.

§ 6.

O stížnostech do správného výpočtu válečné přirážky rozhoduje s konečnou platností finanční úřad I. stolice (berní správa).

Válečná přirážka vybírá se v týchž lhůtách jako řádná daň.

§ 7.

Pokud v trestním řízení tvoří podklad pro výměru trestu zkrácená nebo zkrácením ohrožená daň z příjmu za rok 1921, vpočítá se do tohoto podkladu válečná přirážka, vyplývající podle tohoto zákona, jen při přestupcích, jež budou spáchány po vyhlášení tohoto zákona.

§ 8.

Ostatně platí o válečné přirážce obdobně ustanovení o dani z příjmu.

§ 9.

Zákon tento, který neplatí na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedením jeho pověřuje se ministr financí.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,
za ministra Hanačka.

337.

Zákon ze dne 12. srpna 1921 o dani z obohacení.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Dani podle tohoto zákona podléhají:

a) nabytí následkem úmrtí nebo pro případ smrti (daň dědická);

b) úplná nebo částečně bezúplatná nabytí mezi živými (daň darovací).

§ 2.

Pro tuto daň platí se změnami, uvedenými v tomto zákoně, ustanovení cí.s. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., resp. uherského zákonného článku XI. r. 1918, ve znění změněném zákonem ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n. (na Slovensku a Podkarpatské Rusi vlád. nař. ze dne 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n.), pokud týkají se poplatků z bezúplatných převodů (z pozůstalostí a darování) se změnami provedenými zákonem posléze uvedeným.

§ 3.

Sazba daně dědické a darovací stanovená zákonem ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n. (vlád. nařízení ze dne 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n.), nahrazuje se sazbou připojenou tomuto zákonu.

Poznámky k této nové sazbě nahrazují poznámku 3. k saz. pol. 1. a poznámky 3., 4. a 5. k saz. pol. 1. a 2. cí. s. nařízení ze dne 25. září 1915, čís. 278 ř. z. (pozn. 3., 10., 11. a 12. ku čl. III. § 3 vládního nařízení ze dne 24. ledna 1920, čís. 53 Sb. z. a n., pokud se týče Slovenska a Podkarpatské Rusi § 3, lit. h), n), o) a p), vlád. nař. ze dne 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n.).

Dodatek k sazbě zákona ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n., zůstává v platnosti.

§ 4.

Zrušují se:

cís. nař. ze dne 30. prosince 1915, č. 1 ř. z. z roku 1916, dvorní dekret ze dne 9. dubna 1817, č. 1331, a ze dne 24. prosince 1834, č. 32.057, dále zemské zákony ze dne 2. února 1873, č. 60 z. z. roku 1874 a ze dne 14. ledna 1895, č. 9 z. z. pro Čechy, ze dne 30. dubna 1874, č. 37 z. z., a ze dne 18. července 1898, č. 71 a 72 z. z. pro Moravu, a ze dne 17. června 1913, č. 31 z. z. pro Slezsko.

§ 5.

V platnosti zůstávají zákonná ustanovení o poplatku z převodu nemovitostí s tou změnou, že se při převodech následkem úmrtí na osoby první, druhé a sedmé třídy (přiložené sazby) snižuje poplatek nemovitostní (z hrubé ceny) na jednu třetinu posavadní sazby co do částky zatížené knihovními břemeny z doby před úmrtím (dědickým nápadem) a výplatami druhým dědicům (odkazovníkům), avšak jen potud, pokud výplaty ty nejsou kryty čistou cenou movitých předmětů nabytých nabyvateli a jsou podrobeny dani dědické podle tohoto zákona.

§ 6.

§ 16 cí. s. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., a § 8 uher. zák. čl. XI. z roku 1918 doplňují se tímto ustanovením:

„Pojistky určené výslovně na zaplacení státní daně dědické i poplatku nemovitostního, jakož i eventuálních veřejných přírážek k nim, nečítají se do pozůstalostního jmění až do výše té daně a poplatku nemovitost-

ního s přírážkou, a to bez újmy práva státu na dědickou daň (s poplatkem nemovitostním), přesahující pojištěný obnos. Tento může býti vydán státní pokladně na žádost finančního úřadu, příslušného k vyměření daně té, bez újmy event. nároku dědiců na část převyšující uvedenou daň (poplatek).“

§ 7.

Finanční úřad jest oprávněn zúčastniti se svým zástupcem pozůstalostní inventury a při ní uplatňovati svoje námitky. Úřady (orgány), jimž přísluší konati úmrtní zápis, jsou povinny věc oznámiti také finančnímu úřadu, v jehož obvodě mají své sídlo, kdy a kde se má zápis konati. Podrobnější předpisy vydají se nařízením.

§ 8.

Při pozůstalostech neprojednáváných soudem (veř. notářem jako soudním komisařem), nabývá první dědická dohoda právní platnosti teprve po zaplacení nebo zajištění daně a poplatku nemovitostního. Dědicové jsou povinni včas oznámiti příslušnému finančnímu úřadu (aspoň 14 dní předem), kdy a kde jednání o pozůstalostním jmění se bude konati. Finanční úřad má právo zúčastniti se tohoto jednání.

§ 9.

Při oceňování a odhadu, prováděném k účelům pozůstalostním nebo daňovým (poplatkovým), jsou úřady a znalci povinni přihlížeti svědomitě k okolnostem, které mají vliv na utvoření ustálené ceny předmětu.

§ 10.

Pokud zákon nestanoví nic jiného, jest základem pro vyměření daně (poplatku nemovitostního) obecná (prodejní) cena majetkových předmětů z doby úmrtí (dědického nápadu), pokud se týče z doby nabytí. Strana je povinna přiznati svědomitě tuto cenu, zároveň pak oznámiti finančnímu úřadu všechny okolnosti a pomůcky potřebné k jejímu vyšetření.

§ 11.

Při předmětech bursovního obchodu tvoří daňovou cenu poslední kurs znamenavý na tuzemské burse, není-li starším jednoho měsíce. Není-li zde ani úředního kursu, ani jiné

odhadní ceny tuzemské bursy a nedojde-li o ceně ku dohodě, zdání se cena jmenovitá.

Cizí měna přepočítá se podle kursu stanoveného čas od času nařízením ministerstva financí.

Finanční ministr se zmocňuje, aby, objeví-li se toho potřeba (zvláště také, je-li více tuzemských burs nebo není-li žádná v činnosti), upravil oceňování předmětů bursovního obchodu zvláštními předpisy.

§ 12.

Při staveních nebudiž při pozůstalostech hlavně v době, ve které vázání jsou majitelé domů veřejnoprávním zákazem výpovědi nebo zvýšením činže buď vůbec nebo nad určitou hranici, brána zpravidla za základ daně z obohacení a poplatku nemovitostního cena vyšší, nežli která převyšuje cenu výnosovou o polovici.

Za cenu výnosovou považuje se 25térónásobek činžovního výnosu (nebo činžovní hodnoty) z doby úmrtí (nápadu), z něhož se vyměřuje daň činžovní podle ustanovení platných pro tuto daň, po odečtení státní daně činžovní, jakož i veřejných přírážek na ni připadajících.

Příslušenství, které není zahrnuto v ceně výnosové, třeba oceniti zvláště.

§ 13.

Nepovažuje-li finanční úřad nebo poplatník cenu podle ustanovení předchozích tří paragrafů za přiměřenou a nedojde-li mezi nimi v tomto směru k dohodě, vyšetří se poplatná cena posudkem znalců.

Před tím oznámí finanční úřad poplatníkovi, jakou cenu uznává za přiměřenou a z jakých důvodů, a vyzve ho (na stvrzení), aby do 30 dnů podal svoje námitky, jinak že se bude míti za to, že souhlasí s cenou navrženou finančním úřadem.

Podá-li strana námitky proti této ceně, navrhne jí finanční úřad, aby byla cena věci zjištěna dvěma znalci, z nichž jednoho jmenuje hned ve svém návrhu finanční úřad, druhého pak poplatník. Finanční úřad ustanoví svého znalce ze seznamu, který pro tyto účely sestavují periodicky soudy podle jednotlivých odborů; soudy podělí těmito seznamy také příslušné finanční úřady prvé stolice (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství).

Návrh svůj doručí finanční úřad straně (na stvrzenku) s vyzváním, aby do 8 dnů jmenovala svého znalce, a zároveň uvedla a osvědčila svoje event. námitky proti znalci jmenovanému finančním úřadem.

§ 14.

Nedohodnou-li se znalci ti o ceně, zvolí si třetího znalce, který může podati samostatný posudek. Daňovou cenou je cena, pro kterou se vysloví většina znalců; nesjednotí-li se ani dva znalci, platí za cenu vyšetřenou cena prostřední (nikoliv průměr), pokud přesahuje cenu přiznanou.

Nedohodnou-li se znalci jmenovaní poplatníkem a finančním úřadem o osobě třetího znalce, ustanoví ho na žádost jejich neb účastníků samých okresní soud ze seznamu uvedeného v §u 13 podle zásad vyslovených v §§. 16 a 17.

§ 15.

Finanční úřad i poplatník jsou oprávněni zúčastniti se ohledání osobně nebo zástupcem a činiti při něm připomínky. Mohou také žádati, aby znalci, nejsou-li znalci přísedními, vzati byli před podáním posudku soudně do přísahy, nebo správnost posudku svého do datečně přísedně stvrdili.

Útraty svého znalce, resp. polovici výloh spojených s ostatním řízením (zvláště ustanovením třetího znalce) nese každý účastník sám. Přesahuje-li však vyšetřená cena cenu přiznanou poplatníkem nejmeně o jednu pětinu, nese poplatník i část útrat, která by jinak připadla na finanční úřad.

§ 16.

Nedohodnou-li se finanční úřad a poplatník o osobách znalců, mohou do dvou měsíců od podání námitek žádati u soudu, aby jmenování jejich provedl pozůstalostní soud nebo na jeho dožádání okresní soud, v jehož obvodě oceňovaná věc (nebo větší její část) leží, podle návrhu každého z obou účastníků.

Tento soud rozhodne o námitkách podaných proti jmenovaným znalcům a sám ustanoví znalce, opomenula-li strana nebo finanční úřad ho jmenovati, nebo jmenuje-li znalce nezpůsobilého. Zároveň ustanoví soud místo a dobu pro ohledání věci s mezidobím aspoň 14denním.

§ 17.

Znalce jmenované soudem může finanční úřad i strana odmítnouti z těchže důvodů jako v civilním řízení soudním nejpozději do týdne před dobou ustanovenou pro ocenění. Za znalce právem odmítnutého jmenuje soud jiného, vyslechnuv dříve oba účastníky.

Nejsou-li znalci ti již stálými přísedními znalci soudními, vezme je soud před jednáním do přísahy.

Finanční úřad i strana jsou oprávněni zúčastniti se ohledání osobně nebo zástupcem a činiti při něm připomínky.

§ 18.

Nebyl-li posudek znalců zrušen nebo změněn v odvolacím řízení, vezme se za základ vyměření daně cena, o které se znalci dohodnou, přesahuje-li cenu přiznanou.

Nedohodnou-li se znalci o ceně, zvolí si třetího znalce, po případě (neshodnou-li se o něm) ustanoví ho soud sám. O právu odmítnouti ho platí totéž co v §u 17, odst. 1. Tento znalec může podati samostatný posudek.

Stanovenou cenou je cena, pro kterou se rozhodla většina znalců; nesjednotí-li se o ní ani dva znalci, platí za vyšetřenou cenu prostřední z udaných cen, pokud přesahuje cenu přiznanou.

Útraty oceňovacího řízení podle §§ 16 až 18 nese ten, kdo o provedení posudku znaleckého u soudu zažádal, s výhradou ustanovení poslední věty 2. odst. §u 15.

§ 19.

Do posudku znalců stěžovati si může finanční úřad i poplatník do 30 dnů ode dne doručení vyrozumění o posudku znalců u soudu, který ocenění znalci provedl, k oceňovací komisi zřízené u sborového soudu I. stolice (na Slovensku sedrie) v Praze, Brně, Bratislavě a v Košicích pro obvody vrchních soudů (tabule) v těchto místech, a v Užhorodě pro Podkarpatskou Rus.

§ 20.

Oceňovací komise skládá se ze 4 členů, z nichž soudce (jako předsedu) a finančního úředníka (tohoto na návrh zemského finančního úřadu, pokud Slovenska se týče generálního finančního ředitelství), rovněž i po 2 ná městcích těchto osob jmenuje příslušný sbo-

rový soud druhé stolice na dobu 4 let, a ze 2 znalců, které na návrh účastníků jmenuje soud, u něhož komise zasedá, od případu k případu, zpravidla ze seznamu uvedeného v odst. 3. § 13, přihlížejce k povaze a místu předmětu, o jehož ocenění jde.

§ 21.

Odmítnouti členy komise lze z těchže důvodů jako v civilním řízení soudním.

Komise rozhoduje pravoplatně většinou hlasů (předseda hlasuje poslední), vyslechnuvši stranu i finanční úřad, podle spisů. Uzná-li však za potřebné, může provést před tím znovu ohledání a ocenění věci jedním nebo několika svými členy.

Při rovnosti hlasů rozhoduje názor, pro který se vyslovil předsedající soudce.

O útratách řízení před komisí rozhodne soud, u něhož zasedá odvolací komise.

§ 22.

Podání v oceňovacím řízení k účelům daňovým nepodléhá kolku.

Podrobnější ustanovení k §§ 13 až 22 budou vydána nařízením.

§ 23.

Byla-li zděděná věc do dvou let po nápadu prodána nabyvatelem za cenu o čtvrtinu vyšší, nežli obnášela cena zdaněná při pozůstalosti, nejméně však o částku 10.000 Kč, podrobí se rozdíl ten jako zvýšený dědický podíl nabyvatelův dodatečně dani z obohacení, nebyla-li dotyčná věc v té době podstatně změněna nebo nebylo-li dosaženo vyšší ceny následkem všeobecného stoupnutí cen nebo jiné okolnosti, nastalé až po době dotyčného dědického nápadu. Platební povinnost stíhá toho, kdo věci té z pozůstalosti nabyt a dále ji prodal, a ručí za ni věcně kupní dobírka (po přikupitel věci, vyplatil-li ji vědomě před zaplacením daně dědické).

§ 24.

Naopak může býti zažádáno při prodeji zděděné (odkázané) nemovitosti nabyvatelem osobám nepřibuzným v téže lhůtě za cenu nejméně o čtvrtinu nižší, nežli byla cena podrobená dani dědické, za snížení této daně, obnáší-li rozdíl v ceně nejméně 10.000 Kč a prokáže-li strana, že rozdíl ten vznikl toliko následkem všeobecného snížení cen, nastalého v době po dědickém nápadu.

§ 25.

Při dědickém nápadu na osobu první, druhé, třetí a sedmé třídy, spadajícím v dobu po působnosti tohoto zákona, sníží se (případně poměrně při nápadech na různé dědice neb odkazovníky) na doloženou žádost poplatníkovu daň dědická o 1% za každé pololetí, scházející od doby nápadu toho do konce roku 1925, a o 1% za každý další rok, scházející do konce roku 1935, pokud byly předměty dědického nápadu toho nebo hodnota jejich u zemřelého podrobeny tuzemské dávce z majetku. Ke zlomkům dobovým, kratším 3 měsíců, resp. (při počítání podle roků) 6 měsíců se nepřihlíží.

Za snížení to třeba zažádati nejpozději do 3 měsíců po doručení platebního rozkazu.

§ 26.

Daň z obohacení podle tohoto zákona a spojené s ní poplatky vyměřují poplatkové úřady, pokud se týče okres. fin. ředitelství, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství. Finanční ministerstvo jest však oprávněno ustanoviti, ve kterých případech může předpis vykonati berní neb jiný úřad.

§ 27.

O rekursech rozhoduje v jediné a poslední stolici zemský finanční úřad (na Slovensku generální finanční ředitelství).

§ 28.

Pro lhůty rekursní, rekursní řízení a promlčení ohledně daně podle tohoto zákona a poplatky s ní spojené platí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a na územích k nim přivtělených táž ustanovení jako pro jiné poplatky, na Slovensku a Podkarpatské Rusi ustanovení zákona ze dne 29. ledna 1920, čís. 70 Sb. z. a n.

§ 29.

Nestačí-li při pozůstalostech (nápadech) jejich čistá cena svojí polovicí ku krytí daně dědické a poplatku nemovitostního, může býti na žádost poplatníkovu povoleno, aby se daň (s poplatkem nemovitostním) zaplatila do 6 let, po případě bezúročně.

§ 30.

Táž výhoda může býti poskytnuta, klesne-li cena nabytého jmění do šesti let nejméně o polovici z příčin nezaviněných poplatníkem (zvláště také při všeobecném poklesu ceny), a ohrožovalo-li by vymáhání celé daně (poplatku) najednou hospodářskou existenci poplatníkovu. V případech zvláště ohledu hodných může býti lhůta uvedená finančním ministerstvem (resp. úřadem jím k tomu zmocněným) ještě prodloužena. Důkaz o splnění podmínek pro výhodu stanovenou v tomto paragrafu přísluší straně.

§ 31.

Ustanovení saz. pol. 57./106. B lit. e) zák. ze dne 13. prosince 1862, č. 89 ř. z., a titulu XIII. uher. zák. čl. XI. z r. 1918 o poplatkovém ekvivalentu zůstávají v platnosti až na tyto změny:

Poznámka č. 1. saz. pol. 57./106. B lit. e) zák. ze dne 13. prosince 1862, č. 89 ř. z., se ruší, a pozn. č. 2., lit. b) téže sazební položky, jakož i odst. č. 3. šu 107 uh. zák. čl. XI. z roku 1918 o osvobození od poplatkového ekvivalentu mění se takto:

„Nemovitosti osvobozené od daně pozemkové, pokud jich není použito k účelům výdělečným, a budovy, jimž přiznáno bylo trvalé osvobození od daně třídní neb domovní z důvodů věnování.

Na nemovitosti, věnované dolování nebo dobývání minerálních olejů, hlíny a nerostů, dále na stavební plochy se osvobození toto nevztahuje.“

Změny stanovené v tomto paragrafu nabývají platnosti po období ekvivalentní, nastupující nejbliže po roce 1920.

§ 32.

Daň z obohacení podle tohoto zákona nemůže býti podrobena přírůstkům samosprávných svazků a sborů.

§ 33.

Zákon tento s vynětím šu 31 nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1921. Provedením jeho pověřuje se vláda.

Poznámky k sazbě daně z obohacení.

1. Mezi zrozením manželským a nemanželským (pokud bylo prokázáno) se nerozeznává.

2. Manželé patří do I. třídy sazby jen potud, pokud nejsou ani rozvedeni ani rozloučeni, snoubenci, jedná-li se o smlouvy svatební.

Též výhody používají také osoby, uvedené v §u 5, odst. druhém, zák. ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920.

Nevlastní a adoptované děti a vnuci, dále manželé vlastních dětí a vnuků platí daň podle třídy druhé, manželé nevlastních a adoptovaných dětí (vnuků) daň podle třídy třetí.

Schovanci, pokud se v tomto poměru nalézají u zůstavitele (dárce) nejméně pět let, neb nejpozději od 3. roku, ale nejméně 2 léta, dále příbuzní v přímé linii (s vynětím dětí a vnuků) manžela zůstavitelova (dárce), konečně nevlastní a adoptivní rodiče platí daň podle třídy třetí.

Sourozenci manžela zůstavitelova (dárce) a manželé sourozenců zůstavitelových (dárce) platí daň podle třídy čtvrté, děti a vnuci osob těch daní podle třídy páté.

3. Osoby, které se nalézají v době smrti zůstavitelovy (pokud se týče v době ujednání darovací smlouvy) nejméně jeden rok ve služebním neb námezdním poměru k zůstaviteli (dárce), platí daň podle sazby stanovené pro třídu první, neobnáší-li čistá cena nabývaného jmění více než pět tisíc Kč, jinak podle sazby, stanovené pro třídu pátou, pokud by beze zření na tento poměr neplatily daně nižší.

Táž výhoda přísluší veřejným společníkům ohledně podílu zůstavitelova (dárce) na dotčené společnosti.

4. Nezletilým dětem (vnukům) zůstavitelovým přísluší za každý rok scházející do plnoletí sleva daně dědické na ně připadající, a to při nápadech do 10.000 Kč 5%ní (nejvýše však do 100%) a při nápadech do 50.000 Kč 3%ní.

Zlomek roku aspoň šestiměsíční počítá se za celý rok.

5. Manželka zůstavitelova, prokáže-li nemajetnost, platí při nápadech převyšujících cenu 10.000 Kč, polovici dědické daně.

6. Při vyměření rozloží se každé nabytí v obnosy uvedené v jednotlivých stupnicích sazby. Obnos spadající do nejvyšší stupnice zarovná se dolů na 100 Kč; při obnosech do 1000 Kč, spadajících do nejnižší stupnice, zarovná se po 20 Kč dolů.

Vláda se zmocňuje, aby nařízením zmírnila ostrosti vznikající v případech, ve kterých hranice stanovená pro osvobození neb úlevy nepatrně je překročena.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Procházka v. r. Dr. Brdlík v. r.

Dr. Šusta v. r. Dr. Beneš v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,

též za ministra Hanačíka.

Dr. Fatka v. r. Dr. Kovařík v. r.

Dr. Gruber v. r. Dr. Fajnor v. r.

Dr. Mičura v. r. Dr. Popelka v. r.

Dr. Burger v. r. Husák v. r.